

Univerzalna u svojim shvaćanjima glazbene umjetnosti, tečajem svoga aktivnog rada, Nada Šir piše prve poslijeratne glazbene udžbenike, te (uz ostalo) osniva danas već renomiranu Muzičku školu BLAGOJE BERSA.

Među kolegama Nada ostaje u sjećanjima kao požrtvovan prijatelj, vrhunski organizator i voljeni rukovoditelj.

Pa ipak, najljepše su uspomene ostale u srcima njenih nekadašnjih đaka, koje je bez iznimke voljela ljubavljvu majke.

No trud umjetnika i pedagoga ne ostavlja za sobom trajne, materijalne tragove. Ostaju samo sjećanja i vjerovanje da će možda neki pedagog, danas pokojne profesorice Nade Šir, objašnjavajući pojedini klavirski pasaż reći svojim đacima: "Tako je to interpretirala moja profesorica..."

Z.

Vjekoslava - Seka Šunjić

13. srpnja 1991. godine u Zagrebu je umrla ugledna profesorica glazbe, suradnica Instituta za crkvenu glazbu Vjekoslava - Seka Šunjić, u svojoj šezdesetoj godini života.

16. srpnja 1991. g. dostojno je ispraćena ispred mrtvačnice na Mirogoju na vječni počinak u svoj rodni Mostar.

Tom prigodom iskazane su riječi priznanja u toplom tonu o Seki kao čovjeku, te pedagoškom i kulturnom radniku.

U glazbeni svijet ušla je u najranijim danima svoga života crkvenim pjevanjem i sviranjem kod časnih sestara. Tu sklonost je gajila cijeloga života. Radovala se odlasku u mirovinu kako bi nesmetano vodila neki crkveni zbor. Ali kad je to mogla i ostvariti, Gospodin ju je pozvao sebi. I bez toga dala je čovječanstvu dosta, dala je cijelu sebe svojim neumornim radom, svestranim stvaralačkim duhom i neograničenom ljubavlju prema čovjeku. A za sebe nije tražila mnogo; tražila je samo život dostojan čovjeka, pa i to nije mogla ostvariti. Zatajio je ljudski momenat. Pa i onda kad je obolila, umjesto skrbi dobila je tretman otpisanoga pacijenta. Ali život ima i svoju drugu stranu koju mnogi i ne poznaju. Seka ju je poznavala. O tome ja neću pisati; pisat će jedan od naših nekadašnjih suradnika, naš mali prijatelj, naše drago dijete.

I.B.

Pišem Vam ovo pismo, draga moja profesorice Šunjić, iako znam da ga nikada nećete čitati.

Pišem Vam s bolom u srcu jer je u meni toliko toga ostalo što sam Vam želio reći. I ostade neizrečeno...

Ali pišem i s radošću, jer znam; Vaš život tek sada je započeo i "na poljanama zelenim Isus Vam daje odmora".

Jesen trga lišće s umornih stabala na Ivanićgradskoj cesti, a u parku iza škole polako zamire vika djece. Tko zna po koji put. Kao da je jučer bilo, a ipak, sve te godine što su proletjele kroz naše živote, izgledaju sada baš kao trenutak.

Sreli smo se u proljeće moga života. A sada, kad gledam u te davne dane, u vrijeme koje je prošlo, toliku tugu, sjetu, i čežnju... čežnju za danima radosti, ispunja moju dušu. I vrijeme stoji, u polutamnim hodnicima naše škole, gdje Vi još uvijek nečujno, nenametljivo prolazite, i susrećete me brižno i iskreno...

Vjekoslava-Seka Šunjić

Koliko li je samo topline bilo u Vama, koliko nježnosti i strpljenja. Priznajem, teško je bilo podnositi moje nestašluke, urođenu tvrdoglavost, svojeglavost, ponekad lijenost. Ali ipak, bez prijezira i grubih riječi Vi ste znali zaviriti u moju nutrinu i shvatiti...

I ja sam Vas volio...

Uvježbavamo nastupe. Naporne probe. Zbor Vas ljuti, ali Vi se zapravo i ne znate ljutiti na sve nas koji se nikada i nismo pitali kako je bilo Vama. Tražite poslušnost.

No poslije svega, dvorane plješću, osmijesi, mnogi Vam stižu ruku, suze radosnice... A onda opet rad. Dalje. Naprijed. Niste imali mira, zar ne? Sada znam tko Vas je vodio i nadahnjivao i davao Vam snagu da, zaboravljajući na svoje, nosite naše terete, naše sudbine...

Hvala Vam.

Hvala, što ste mi pružili ruku i što ste razumjeli moje probleme, moje boli. Hvala Vam što ste me voljeli i branili, i kad su već mnogi od mene dizali ruke.

Odzvanjaju glazbala... Podrhtavaju zidovi. Titraju prozori. Čuje se pjesma. Netko govori stihove. Prolaze draga lica... A život je u vrtlogu raznosio sudbine. Vidjeli ste da me grabi. I borili ste se. Borili ste se za ono dobro što ste